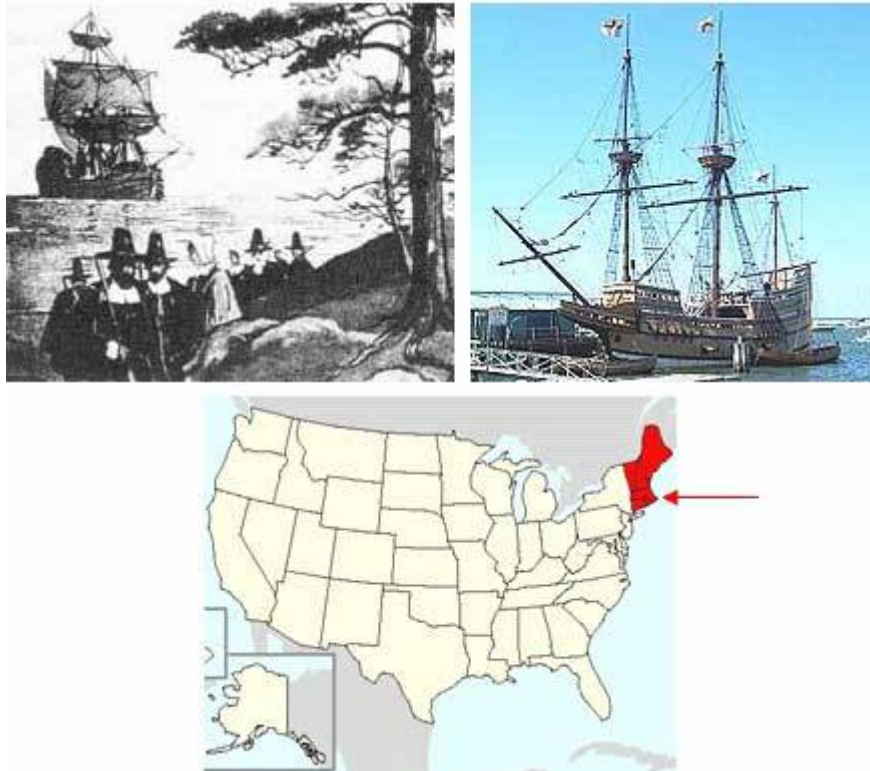

Grote gebeurtenissen die onze wereld veranderden

Hoofdstuk 11 / 11 - De Pilgrims

Bron: <http://www.middletonbiblechurch.org/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling door M.V.

De eerste Pilgrims vertrokken in 1620 van Southhampton met de Mayflower (replica rechts-boven) en kwamen na 65 dagen aan in New England (onder)

De dappere Pilgrims (ons woord “pelgrim” heeft een andere betekenis, namelijk dat van “bedevaarder” [Van Dale]) trachtten te schijnen als lichten in een nieuwe wereld. Hun toewijding aan God en hun aankomst in Amerika was een grote gebeurtenis die de wereld veranderde.

De leiders van de Reformatie trachtten terug naar de Bijbel te gaan. Maar in vele opzichten gingen zij **niet ver genoeg** terug. Zij verlieten het valse religieuze systeem, maar terwijl namen ze een stuk van het systeem met zich mee. Deze situatie kan vergeleken worden met een persoon die kanker heeft. De doktoren opereren hem en verwijderen de dodelijke kanker. Soms echter zijn zij niet in staat alles te verwijderen, en alhoewel de meeste kankercellen weg zijn is het lichaam nog steeds besmet en de toestand van de zieke zal uiteindelijk weer verslechteren! De kerken van de reformatie raakten verlost van veel van de dwalingen van het valse religieuze systeem, **maar niet genoeg**. Ze zijn nog steeds besmet! Vandaag zijn er protestantse kerken (die terug te voeren zijn tot de protestantse reformatie, zoals Lutheranen, Presbyterianen, Methodisten, enz.) die de Bijbel niet prediken en onderwijzen (zie 2 Timotheüs 4:3-4) en die niet geloven dat de Bijbel het onfeilbare Woord van God is (2 Timotheüs 3:16).

De Rooms-katholieke kerk kan beschouwd worden als de “moederkerk” omdat alle kerken van de reformatie uit haar voortkwamen. Een baby begint binnenin zijn moeder (hij is een deel van haar) daarna wordt hij geboren, maar hij is nog steeds verbonden met zijn moeder door middel van de navelstreng. Er is pas een volledige afscheiding wanneer de navelstreng wordt doorgesneden! De kerken van de reformatie kwamen uit de katholieke kerk, maar de navelstreng werd nooit doorgesne-

den. Sindsdien trekt de moederkerk langzaam haar baby's terug tot haarzelf! Er had geen totale afscheiding plaats.

De Kerk van Engeland (ook Anglicaanse Kerk of Episcopale Kerk genaamd) was een van de reformatiebaby's. In veel opzichten leek deze kerk op haar moeder (de Rooms-katholieke kerk). Ze was besmet met een verschrikkelijke kanker. De Kerk van Engeland werd bestuurd door de overheid (geleid door de koning of koningin), en de overheid vertelde het volk hoe zij moesten aanbidden.

Wie zou de gelovige moeten zeggen hoe te aanbidden?:

a. ~~de paus~~	b. ~~de kerkleiding~~
c. ~~de koning / koningin / president~~	d. ~~het volk (de gelovigen)~~
e. God, zoals geopenbaard in Zijn Woord (Johannes 4:21-24; Psalm 95)	

De Kerk van Engeland was niet wat God wilde hoe een kerk zou moeten zijn. Ze was niet zoals de gemeenten waarover we lezen in het Nieuwe Testament. De Kerk van Engeland leek teveel op haar moeder!

Er was één groep mensen in de Kerk van Engeland die "**Puriteinen**" genoemd werden. Velen van hen waren vermoedelijk ware gelovigen. Zij wisten dat de Kerk van Engeland niet was zoals God wilde dat ze moest zijn. De Puriteinen wilden de kerk hervormen door erin te blijven. Zij hoopten dat zij de kerk konden zuiveren ("puur" maken). De Puriteinen wilden een juiste kerk en een juiste overheid die alle mensen kon verplichten op de juiste manier te wandelen. Zij zagen de verschrikkelijke kanker die nog steeds in de kerk aanwezig was, maar zij dachten toch op een of andere manier die kanker te kunnen genezen. Dit is even hopeloos als een varken te leren uit de modder te blijven!

Een andere groep mensen in Engeland waren gekend als de "**Separatisten**". Deze mensen hadden de Heer lief en kenden hun Bijbel erg goed. Zij geloofden in complete afscheiding van de Kerk van Engeland. Zij beseften dat kanker kanker is, en dat de onbijbelse navelstreng moest doorgesneden worden! Zij begrepen dat verbondenheid met een vals religieus systeem niet behulpzaam was. Zij wilden enkel verbonden zijn met de Heer en Zijn Woord. Zij wilden vrijheid van religie. Zij wilden niet dat de overheid hen vertelde hoe te aanbidden; zij wilden in staat zijn zichzelf te besturen. Zij wilden vrijheid van aanbidding zoals de Bijbel dat beveelt. Zij wilden vrijheid om God te aanbidden volgens de dictaten van hun eigen geweten. Zij geloofden dat Christus het Hoofd van de Kerk is en niet de Engelse overheid. Zij hadden gelijk (Efeziërs 1:22; Kolossenzen 1:18). Dan is afscheiding noodzakelijk (2 Korinthiërs 6:14 - 7:2; Timotheüs 3:5; Openbaring 18:4).

De Separatist "wilde vrijheid voor zichzelf, zijn vrouw en kinderen, en voor zijn broeders, om met God te wandelen in een christelijk leven, vermits de regels en motieven voor zo'n leven aan hem geopenbaard waren vanuit Gods Woord" (uit Leonard Bacon's *Genesis of the New England Churches* –1874). De Separatisten geloofden sterk dat elke vergadering van gelovigen een afgescheiden lichaam moet zijn en niet onderworpen aan een centrale gezagsbron of een centraal bestuur van gelijk welke aard. Zij geloofden dat elke lokale kerk of vergadering een complete kerk is op zichzelf en dat geen kerk iets zou moeten te zeggen hebben over enige andere kerk. Christus zou de kerk moeten zeggen wat te doen, niet enige andere kerk. Zij geloofden hetzelfde als wat de Middletown Bible Church gelooft, namelijk dat alle lokale kerken **onafhankelijk** van elkaar zouden moeten zijn. Wij zouden helemaal onafhankelijk maar **geheel afhankelijk van Christus** moeten zijn (Johannes 15:5)!

Eén groep van Separatisten verliet Engeland en kwam uiteindelijk aan in New England (zes staten in het noordoosten van de VS). Deze mensen zijn vandaag bekend als de Pilgrims. Het meeste van wat we weten over de Pilgrims is gebaseerd op de geschriften van William Bradford, een godvruchtige gelovige die meer dan 30 jaar een geliefde gouverneur was van de kleine Pilgrim Colony in New England. Op de leeftijd van 12 jaar werd Bradford een trouwe lezer van de Bijbel, en zijn liefde voor de Schrift wordt doorheen zijn geschriften gezien. Bradford was een van de gelovigen die overkwamen met de Mayflower. Hij schreef over de moedige Separatisten: "Zij verlieten dan de prachtige en aangename stad die bijna 12 jaar hun rustplaats was (dat was toen zij Nederland verlie-

ten [vanaf Delftshaven], en voordat zij vertrokken naar Amerika [vanaf Southhampton]); maar **zij wisten dat zij Pilgrims waren**, en zagen niet uit naar zulke dingen maar hieven hun ogen op naar de hemelen, hun dierbaarste land, en stilden hun geesten” (*Of Plymouth Plantation*, door William Bradford, onder de redactie van Samuel Eliot Morison, gepubliceerd door de Modern Library, New York, 1952, p. 47). Omdat Bradford deze woorden schreef, raakte de kleine groep van de Mayflower-separatisten bekend als de **Pilgrims**. Een “pilgrim” is een persoon die naar het buitenland trekt, een vreemd land dat niet zijn thuis is. Bent u zo’n pilgrim (Hebreeën 11:13-16; 1 Petrus 2:11; Genesis 47:9). Als u een gered persoon bent, waar is dan uw werkelijke thuis (Johannes 14:2-3; Filippenzen 3:20)? In de hemel, het Vaderhuis! Deze wereld is niet de thuis van een gelovige (Johannes 15:19; 17:14, 16).

Toen de Pilgrims in Engeland leefden kregen zij geen vrijheid van aanbidding zoals zij verlangden. De Engelse overheid vervolgde elke groep die zich afscheidde van de Kerk van Engeland. Privésamenkomsten van religieuze aard werden niet toegestaan. De overheid keurde maar één kerk goed: de Kerk van Engeland. King James I (de koning die gekend is voor het grote Bijbelvertalingsproject dat hij sponsorde: de King James Version) beval complete en onverdeelde acceptatie van de Anglicaanse Kerk (de Church of England). Met andere woorden, als je niet meedraaide met de “goedgekeurde” kerk, kwam je in de problemen. De overheid strafte en vervolgde allen die niet aanbaden zoals de overheid dacht dat ze dat moesten doen.

Dus werden de Separatisten nagejaagd en vervolgd. Sommigen werden gevangen gezet en anderen werden gedwongen te vluchten. Wat zegt de Bijbel over hen die godvruchtig willen leven in Christus (2 Timotheüs 3:12)? Zij zullen vervolgd worden.

Uiteindelijk verhuisden de Pilgrims naar Nederland waar er religieuze vrijheid heerste, maar daar kregen ze te maken met andere grote problemen. Stel u voor dat u naar een vreemd land gaat waar u een nieuwe taal moest leren en moest trachten een inkomen te verkrijgen door moeilijk werk te doen waar u niet mee vertrouwd bent. Ook werd Nederland continu bedreigd door oorlog. De Pilgrims vonden ook dat hun kinderen verleid werden door de dingen van de wereld en dat zij verdorven werden door de slechte voorbeelden rondom hen.

Nadat zij 12 jaar in Nederland verbleven, beslisten de Pilgrims te migreren naar Amerika. Zij wilden hun kinderen opvoeden in het geloof van hun vaders, en tegelijk hen de Engelse gebruiken en taal aanleren. Ook hadden zij, volgens Bradford, “een grote hoop op het leggen van een goed fundament voor het propageren en bevorderen van het Evangelie van het koninkrijk van Christus in deze afgelegen delen van de wereld; ja, niettegenstaande zij slechts een aanzet waren voor anderen voor het uitvoeren van zo’n groot werk” (*Of Plymouth Plantation*, p. 25). Met andere woorden, de Pilgrims waren erg zendingsgericht en zij wilden het goede nieuws van Christus verkondigen tot de uiterste delen van de aarde (Markus 16:15; Handelingen 1:8).

De Pilgrims waren in staat een handelsgenootschap te vinden op hun reis te financieren en zij zeilden af naar de Nieuwe Wereld met de Mayflower, met 102 passagiers. Een van de zeelui, een onge-red man, spotte met de christenen omdat zij zeeziek werden. Hij blufte dat hij hen spoedig in lijkkzakken zou moeten steken en aan de vissen zou moeten voeren. Het is wel ironisch dat dit zelfde bemanningslid plots geveld werd door een vreemde koorts en binnen enkele uren stierf. Niemand anders kreeg deze mysterieuze ziekte, en het zijne was het eerste dode lichaam dat overboord ging. Het spotten hield op. (Peter Marshall & David Manuel, *The Light and the Glory*, p. 117 en David O. Beale, “The Pilgrims and God’s Providence”, *Faith for the Family*, november 1984, p. 5).

“Eén passagier betaalde bijna met zijn leven voor het negeren van een bevel om benedende te blijven tijdens de stormen. Tijdens één lange storm kon John Carver’s bediende, John Howland, niet langer de stank verdragen van de volgepropte leefruimten. Howland klom uit het hoofddek maar verloor zijn evenwicht en viel in de hoge, schuimende golven van de Atlantische Oceaan. Gelukkig helde het schip over, zover dat de touwen aan de zeilmasten in het water sleepten. Howland kon een touw grijpen en werd omhoog getild. Bevrijd uit de kaken van de dood, stak Howland nooit meer zijn hoofd boven het dek uit zonder toestemming” (Peter Marshall & David Manuel, *The Light and the Glory*, p. 117-118 en David O. Beale, “The Pilgrims and God’s Providence”, *Faith for the Family*, november 1984, p. 5).

De reis duurde 65 dagen, zij incasseerden vele stormen, dreven van hun koers af, maar God bracht hen veilig tot Cape Cod (Massachusetts, één van de zes staten van New England). Zij arriveerden daar in november 1620.

Kan je dit voorstellen: aankomen aan de kust van Massachusetts, net als de winter begonnen was, zonder huizen of schuilplaats (behalve het schip dat je bracht)? De eerste winter was voor de Pilgrims uiterst moeilijk, in het bijzonder de koude maanden januari en februari. Zeven en veertig mensen stierven, bijna de helft van het aantal dat naar het nieuwe land was gekomen. Met de komst van de lente, verbeterden de omstandigheden sterk en de zieken begonnen te herstellen.

De eerste oogst was klein waarbij de maïs het goed deed, maar de gerst slechts matig, en de erwten niet het oogsten waard. De Pilgrims dankten niettemin hun grote God. Amerikanen herinneren hun onfeilbare vertrouwen in God, hun dankbare geest en hun volharding te midden van grote moeilijkheden. Elk jaar in november vieren wij Thanksgiving Day, om ons eraan te herinneren dat ook wij dankbaar moeten zijn zoals de Pilgrims waren.

“We zouden ons het onfeilbare geloof moeten herinneren van deze vastberaden christenen. Zij hadden een kleine oogst, niet groot, en vonden zichzelf gezegend. Zij begroeven de helft van hun aantal en dankten de Heer voor dezen die herstelden. Zij waren op vele manieren gehandicapt vanwege de Londense investeerders, maar zij gaven nooit op. Zij vertrouwden de Heer; zij dankten Hem; zij volhardden. Voor voorouders als dezen, zouden wij ons elke maand van het jaar dankbaar moeten tonen” (Sally Humphries: “A Feast of Faith”, *Faith For the Family*, november 1977, p. 8).

In de winter van 1621-1622 werd het voedsel andermaal schaars. Een ander schip, de *Fortune*, was aangekomen en zette nog 35 kolonisten meer af, maar deze mensen hadden geen voedsel bij zich. Om al deze extra mensen te voeden, werd het dagelijks rantsoen verminderd tot **vijf kolven maïs per persoon!** Stel dat u vijf kolven maïs zou krijgen als dagelijks voedselrantsoen, zonder iets meer! God deed deze mensen volhouden en geen van hen stierf van de honger. In 1623 was de oogst overvloedig en een tweede Thanksgiving Day werd gepland. Meer dan 120 indianen voegden zich bij de pilgrims. Hun feest bestond uit wildbraad, druiven, rozijnen, noten, zes geiten, vijftig varkens en zwijnen, en kippen. Voordat iets van dit voedsel opgediend werd, gaf men aan elke persoon het eerste rantsoen: een bord met vijf kolven maïs. Zij wilden niet dat iemand dat zou vergeten! [Peter Marshall & David Manuel, *The Light and the Glory*, p. 136, 137, 139, 144].

Wij hebben van de Pilgrims veel meer dan een nationale feestdag gekregen. Hun invloed gaat veel verder dan dat. Deze mensen waren erg toegewijd “voor de heerlijkheid van God en de bevordering van het christelijke geloof” (deze woorden zijn geschreven in de *Mayflower Compact* [het eerste bestuurlijke document van de Plymouth Colony, geschreven door de kolonisten en later bekend als de geschiedenis van de Pilgrims]). Deze mensen wilden een kerk die vrij was van alle kanker, waar de onbijbelse navelstreng helemaal was doorgesneden! Zij wilden teruggaan naar een nieuwtestamentische soort van kerk. Zoals Bradford heeft geschreven aan het begin van zijn geschiedenis: Satan wil niet dat de kerken van God terugkeren naar hun oude puurheid en hun oorspronkelijke orde, vrijheid en schoonheid ontdekken (*Of Plymouth Plantation*, p. 3). De Pilgrims wilden de Bijbel als hun enige gezagsbron en gids.

Deze Pilgrims zochten verenigd een kerk te vormen overeenkomstig de Schrift, “in de gemeenschap van het evangelie, om **te wandelen in al Zijn wegen**, die hen bekend zijn of hen nog moeten bekend worden, overeenkomstig hun beste inspanningen, wat het hen ook moge kosten, terwijl de Heer hen bijstaat” (*Of Plymouth Plantation*, p. 9). Het kostte hen wel degelijk iets maar zij wilden de prijs betalen!

Ergens wisten de Pilgrims dat wat zij deden belangrijk was! De wereld keek naar hen en zij leken het te weten! De wereld zou gaan zien wat er zou gebeuren met een kleine groep mensen die werkelijk trachtten God te laten God zijn, en die hun vertrouwen op Hem stelden. Zoals Bradford zegt in zijn geschiedenis: “God, zo lijkt het, wil hebben dat alle mensen zulke genade en werken van zijn voorzienigheid zouden waarnemen en in acht nemen zoals deze jegens Zijn volk, en dat zij in soortgelijke gevallen mochten aangemoedigd worden om te vertrouwen op God in hun beproevingen, en ook om Zijn naam te zegenen wanneer ze Zijn goedheid zien jegens anderen ... God wil met zulke voorbeelden dat de wereld ziet en waarneemt dat Hij het kan doen (dat wil zeggen: dat Hij God kan zijn en voor de Zijnen voorzieningen kan treffen), en als de wereld zijn ogen wil sluiten dan zou Hij Zijn volk hebben om het te zien en te overdenken” (*Of Plymouth Plantation*, p. 329).

Ja, de Pilgrims zeilden af om een licht te zijn voor velen. Tien jaar nadat de Pilgrims in New England landden, schreef William Bradford deze memorabele woorden:

“Aldus kwamen door Zijn hand uit kleine beginselen grotere dingen tevoorschijn ... en zoals één kleine lamp een duizendtal kan verlichten, zo heeft het ontstoken licht hier op velen geschenen, ja, in zekere zin op onze hele natie. Moge de heerlijke naam van Jehovah alle lof krijgen!” (*Of Plymouth Plantation*, p. 236).

Te midden van een duistere en boze wereld, wilden de Pilgrims als lichten schijnen!

Spoedig nadat de Pilgrims naar Amerika kwamen, begonnen grote aantallen Puriteinen te migreren naar het Massachusetts-gebied, vanuit Engeland. Zij waren niet zo bijbelvast als de Pilgrims. Spoedig werd de kerk opnieuw besmet met datgene wat minder was dan het beste van God, en de Pilgrimlamp werd gedimd – gedimd maar niet uitgedoofd en niet vergeten!